

2.Krón; 28:1-15.

Egy véres, sötét, fenyegető korban játszódik felolvasott történetünk. Assíria elszaporodott, vad népe hódításaival egyre közelebb és közelebb ér Isten népe határaihoz. Érezhető, tudható, hogy változások lesznek, és semmi sem úgy lesz, mint ahogy volt. Nem úgy lesz, ahogy szeretjük, nem úgy, ahogy megszoktuk. S ebben a korban zajlik felolvasott történetünk, mely tartalmazza az Ószövetség egyik legmeghökkenőbb történetét. Mert azon, hogy a bűnnek súlyos következménye van, nem kéne meglepődni, de mégis újra és újra meglepődünk. Úgy rá tudnak még kegyes emberek is csodálkozni arra, hogy „*Igen? A homoszexualitás gyakorlása, meg a szexuális szabadság az bűn? Ja, tényleg ilyenek miatt pusztult el Szodoma? – Nahát!*” Meg: „*A többi vallás nem kedves Isten előtt? Nem mindegy, hogy ki milyen módon, vagy éppen a maga módján hisz Istenben? És tényleg? Isten csakugyan bele akar szólni, hogy hogyan imádják őt? És egyáltalán szükséges a hit? Nahát! Ki hitte volna?*” – és akkor szerfölött csodálkoznak az egyébként a maguk részéről hívő emberek is. „*Jé, a bűnnek büntetése lehet! Micsoda meglepetés?*” Sokan csodálkoznak így, noha nem ez a meglepő a történetben, hiszen ezt Isten megmondta előre Mózes törvénykönyveiben, legfeljebb nem mindenki olvassa, érti, hiszi az ott leírtakat.

Aztán sajnos az se valami nagy meglepetés a történetben, hogy Isten népe hűtlen Istenéhez, és ugyanúgy kapkod, és csinál butaságokat, és a vezetője mutat be emberáldozatokat, mint a pogányok. Nyilván nem így kellene ennek lennie, de azért nem akkora csoda, hogy ez így volt. Sajnos azóta sem példa nélküli, hogy Isten népe, és annak tagjai, sőt vezetői vétkezzenek. Továbbá abban, hogy az emberek e történetben is háborúznak, és százezer szám ölik egymást, sajnos ebben sincs semmi meglepő. Így van ez ma is, és nagyjából sajnos folyamatosan is. (Inkább az volt a csoda, hogy mi eddig békében élhettünk már évtizedeken keresztül, s ennek csak most kezd vége szakadni.) Az viszont már csoda a történetben, hogy Isten e gonosz korban is megszólal prófétája által. Na, ez már csoda. Erre már érdemes lenne rácsodálkozni, hogy Isten ennyire szereti népét, hogy megszólal a tomboló erőszak közepette, és „megállj”-t parancsol a gonoszság áradásának. Isten figyelmeztető szava szól az ő népéhez, mert meg akarja menteni népét a még több szenvedéstől, és meg akarja menteni népét a még több bűn elkövetésétől. Isten szeretettel, életet hozóan szól az Őt elhagyó, ellene százszorosan vétkező, gonosz népéhez. Nos, ez már csoda, de ezen nem szoktunk csodálkozni. Valahogy megszoktuk. Valahogy nem érdekli az emberek többségét. Jön egy vándorcirkusz, melyben a bohócnak krumpliorra van, a tigris meg átugrik a tűzkarikán. Az igen! Arra a több ezer forintos belépő ellenére is elmegy sok család. Olyan családok, akik attól a hírtől, hogy Isten vasárnaponként szolgálai és igéje által szól hozzájuk, nem jönnek tűzbe. Otthon maradnak. Nem tudnak rácsodálkozni arra, hogy Isten szeretetből szólna hozzájuk. Nem érdekli ez őket, s el is engedik Isten hívását, a harang szavát a fülük mellett. Az tehát, hogy Isten szól, csoda, de nem meglepő, mert nem ritka, hiszen Isten kegyelmes és szerető természetéből ez fakad.

Viszont ezután valami nagyon meglepő fordulat következik. Mert kiáll egy próféta, egy fegyvertelen és hatalom nélküli ember egy hadsereg elé. Egy olyan ember, akinek még a nevét se igen tudjuk, hisz köztünk is ki hallott eddig Odéd prófétáról? Tehát kiáll a fegyveres sereg elé, melynek tagjai az öldöklésből jönnek, melyben maguk is az életüket kockáztatták, s közülük is bizonyára sokan megsebesültek, és némelyek lehet, gyászolnak is barátot vagy rokont, és most bosszúéhesek, és végre a zsákmányra akarják vetni magukat. És akkor e próféta azt mondja nekik az ÚR nevében, hogy engedjék el a zsákmányt. Azért lássuk meg, ez kb. olyan, mintha egy éhes oroszlánfalka szájából akarná kivenni valaki a frissen elejtett gazellát. És itt következik be a meghökkenő fordulat, melyre senki sem számíthatott: Az izráeliek, akik egyébként már régóta nem törődtek az ÚRral, mert bálványokat tiszteltek inkább, megszívlelik azt, amit az ÚR üzen nekik, e nevesincs próféta által. A sereg, melynek tagjai már lehet kinézték maguknak a foglyok közül a tetszetős nőket, meg a rabszolgának való férfiakat, meg a cselédnek való gyerekeket, akikkel kárpótolni akarták magukat a harcban szerzett sebeikért, és akikből anyagi hasznot reméltek, le tudnak mondani a haszonról, a zsákmányról, a rablott kincsek élvezetéről, és el tudják engedni a foglyul ejtett embereket. És ráadásul nem csak egyszerűen elengedik őket, hogy „na jó, akkor menjetek”, hanem a meztelent felöltöztették, a beteget gyógyították, a gyengét szállították, és biztonságba helyezték őket. – Na, ez már meglepő! Ez már egészen úgy fest, mint egy újszövetségi betét az Ószövetségben. Hisz kinek ne jutna itt eszébe az irgalmas samaritánus, akit Jézus állít példaként elénk, mert olyat tesz, ami nem az emberi természetből fakad. Ez, amit itt az izráeli katonák tesznek, majdnem annyira meghökkenő, mintha azt látnánk, hogy az előbb említett oroszlán a már majdnem megfojtott gazellát eleresztené, sőt bekötözné, és elkísérné egy állatkórházba. – Persze lehet, azt mondja valaki erre, hogy túlzás. De én azt mondom, hogy ha egy ember Isten szavára belátja bűnös voltát, megváltoztatja tervét, viselkedését, életét, akkor az hatalmas csoda!

Mert az ember szabvány viselkedése, ha meghallja Isten szavát, az, hogy először is el kezdi magyarázni a bizonyítványát. El kezdi mantraszerűen mondani, hogy én mindig is jó ember voltam. (Tudom, vannak más altípusok is, de ez a jellemző alapmegoldása az embernek.) Itt, a történetben a parancsnokok ki tudják mondani, – ráadásul a közösség előtt – hogy már eddig is sokat vétkeztünk. Csoda! Aztán az a jellemző, hogy az ember megharagszik az Isten szavát hirdető hírnökre. „*Ez kipurkál engem. Meg az egyház ebbe ne szóljon bele! Továbbá ez a lelkész nem ért meg engem, ennek fogalma sincs az én életemről.*” Zsigerből jönnek ezek az érzések, indulatok és mondatok, amikor az Ige valami olyanra mutat rá, amiben változtatnom kéne. Ezért halt meg olyan sok próféta erőszakos halállal. És ezért iratkoznak ki emberek ma is gyülekezetekből. Mert nem akar az ember változtatni az Ige hatására az életén, berögzült gondolkodásmódján, elszabadult, és énjét fogságba ejtő érzésein. Vagy éppenséggel az önzésén,

kényelemszereteten, lustaságán. Nem akar az ember változtatni. És nem feltétlen az Istent legkevésbé ismerő ember a legmakacsabb ebben.

Látogattam meg olyan embert, aki könnyen lehet, hogy nálam jobban ismerte a Bibliát. (Az biztos, hogy nálam régebb óta olvasta.) És igei beszélgetésünkben hívtam arra, hogy ne hagyja el feleségét, szakítsa meg házasságon kívüli kapcsolatát, és maradjon meg az életszentség útján. De ott és akkor nem történt csoda. Az ige hatására nem változtatott az elgondolásán és viselkedésén. Aztán olyan is láttam, hogy hiába hangoztak a megbocsátást és testvérszeretetet hirdető prédikációk. Hiába énekeltük a „szeretetlenben összeforrt egy közös test tagjai” verssort tartalmazó éneket. Csak nem mondott le arról az atyafi, hogy annyira utálja a másikat, aki ugyanabba a templomba járt, hogy végül a gyűlöletnek ez az érzése teljesen megkötözte, s végül ő maga vált képtelenné arra, hogy betegye a lábát a templomba. Mert nem jön az spontán, hogy a hirdetett ige hatására változtassunk az életünkön, érzéseinken és viselkedésünkön. Aztán olyat is tapasztaltam, hogy az adakozásról, s annak bibliai mértékéről szólt a tanítás, és mégis sokan voltak, akik továbbra is inkább szerették „olcsón megúszni” hálájuk kifejezését, mintsem hogy bőkezűbbé váljanak. Nem tudták elengedni a zsákmányt. S az, hogy ezek a marcona, izráeli katonák el tudták eresztetni zsákmányukat, az valóban hatalmas CSODA.

A házaset tisztasága, a harag és megbocsátás, a pénz meg az adakozás. Az élet néhány kényes területéről hoztam példákat. Mondhattam volna más példákat is, hisz a Biblia jellemzően kényes témákról beszél. Politika, gyereknevelés, férfi és női szerepek, vagy éppen a MINDEN vasárnapi istentisztelet. Azt gondolom, e területekről se lett volna nehéz példát mondanom. De nem akarom a példákat vég nélkül sorolni. Inkább arra hívlak most titeket, hogy gondoljátok végig, hogy a ti életetekben hol történt már meg az a csoda, hogy az Ige hatására megváltoztattad életed. Életed mely területein történt meg ez a csoda? Milyen bünt tudtál felismerni, belátni, (nem magyarázni, hanem) megvallani és elhagyni az igeolvasás vagy igehallgatás hatására? Hol tudtad életed megjobbítani Isten üzenetére válaszul? – Gondold majd ezt végig! És azt is, hogy életednek mely területein várat még magára ez a csoda. Mi az, ahol még nagyon rugózol Isten kijelentett akarata ellen? Talán a mindenkire érvényes szeretet parancsa jelent gondot, amikor nem mindenkire, hanem *arra* a konkrét személyre fókuszálódik? Vagy annál a parancsnál, mely a bizonyágtételre és a gyerekek hitben való nevelésére vonatkozik? Vagy hol? – Gondold végig! És azt is, hogy ahol még várat magára a csoda, az Isten iránti engedelmség, mi az, ami akadályoz abban, hogy változtass. Talán az, hogy túl jó magyarázatokat találtál már ki az engedetlenség igazolására, és ezeket szajkózod? Vagy csak egyszerűen az erőd kevés a változtatáshoz? – Gondold ezt végig, s ha hiszel abban, hogy Isten jót akar neked, mert szeret téged, akkor kérd tőle imádságban, hogy életed minél több területén megtörténhessen a csoda, az a csoda, hogy szeretettől áthatottá, boldoggá, hogy úgy mondjam: krisztusivá válhasson az életed. Ámen.

1. A bibliakörből valaki (nem feltétlen a kör vezetője) vállalhatja, hogy néhány mondatban feleleveníti, hogy Jeruzsálem, Júda, Izráel és Samária milyen viszonyban vannak egymással. Még a köri alkalom kezdete előtt jó lenne utána nézni. (Ajánlott olvasmány az 1. Kir. 12. és a 16:15-28.)
 2. Milyen bűnöket követ el Isten népe a felolvasott történetben?
 3. A bűnnek milyen következményei jelennek meg?
 4. Hogy hívták a prófétát, aki megakadályozta a további bűnöket és szenvedést?
 5. Hogyan reagált a nép és a nép vezetői a próféta figyelmeztető szavára?
- a) Előfordult-e olyan, hogy nagyon rosszul esett, ami az igemagyarázatban hangozott el, és dühös lettél az ige hirdetőre? Esetleg olyan is, hogy a Bibliában olvastál valami olyat, ami felbosszantott, mert sehogy se tudtál egyetérteni vele?
 - b) Előfordult-e olyan, hogy valamiről megértetted, hogy másképp csinálod, mint ahogy Isten igéje tanítja, de nem lettél mérges, viszont nem is változtattál rajta? (Ne hamarkodj el a választ! S ha a válaszod „nem”, akkor javasolom, hogy gondolkodj tovább.)
 - c) Ha van, amiben tudod, hogy nem teljesen Isten igéje szerint élsz, mi az, ami akadályoz, hogy változtass rajta? Ne mentegetőzz, és ne magyarázd a rossz gyakorlatot, hanem őszintén nézz szembe a motivációiddal és félelmeiddel!
 - d) Volt olyan, hogy a hirdetett vagy olvasott ige hatására változtattál valamiben viselkedéseden vagy valamely szokásodon? Ha igen, mit tapasztaltál utána? Jobb vagy rosszabb lett ettől életed?